

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Štefana Sekelského v trestnej veci obžalovaného **N. M. pre trestný čin sexuálneho násilia ako obzvlášť nebezpečný recidivista** podľa § 41 ods. 1, § 241a ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2010 v Bratislave o odvolaní krajského prokurátora v Banskej Bystrici a obžalovaného N. M. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. decembra 2007, sp. zn. 3T 17/2005, rozhodol podľa § 257 písm. b/, s poukazom na § 223 ods. 2 a § 172 ods. 2 písm. a/ zák. č. 141/1961 Zb. (Tr. por.)

t a k t o :

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. decembra 2007, sp. zn. 3T 17/2005,
sa z r u š u j e.

Trestné stíhanie vedené proti obžalovanému

N. M., nar. X., trvale bytom

Š., bez pracovného pomeru, t.č. vo výkone

trestu v inej trestnej veci

sa z a s t a v u j e.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. decembra 2007, sp. zn. 3T 17/2005, bol obžalovaný N. M. uznaný za vinného, s poukazom na § 88 Tr. zák.,

z trestného činu sexuálneho násillia ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1, § 241a ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 18. júna 2005 asi o 4.00 hod vo F. v bare B. počas tancovania na tanečnom parkete s G. M., túto násilím vtiahol proti jej vôli na WC napriek tomu, že sa bránila, kde ju držal pod hrdlom a vyhrážal sa jej uškrtením, ak bude kričať, potom ju donútil sadnúť si na záchodovú misu a dal jej svoj pohlavný úd do úst, pričom musela vykonať orálny sex po dobu asi 5 minút, v priebehu čoho sa jej vyhrážal, že ak to niekomu povie, tak ju zabije, následne jej strhol tričko a podprsenu, donútil ju stiahnuť si nohavice, pančušky a nohavičky, prikázal jej, aby sa otočila k nemu chrbtom, zohla sa, pričom jej strčil pohlavný úd do konečníka a vykonal s ňou análny sex až kým náhle neupadol do bezvedomie, čo využila G. M. a nahá z WC ušla,

pričom tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol:

- rozsudkom Okresného súdu v Lučenci, sp. zn. 4T/50/85, z 27. júna 1985 uznaný vinným z trestného činu lúpeže podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka so zaradením do nápravnoýchovného ústavu pre mladistvých, z ktorého bol podmiennečne prepustený 21. novembra 1985, pričom dňa 21. júna 1987 mu bol nariadený výkon zvyšku trestu,

- rozsudkom Okresného súdu v Lučenci, sp. zn. 2T/112/1986, z 21. augusta 1986 uznaný vinným z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. a iné ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41a Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením do tretej nápravnoýchovnej skupiny, z ktorého bol podmiennečne prepustený dňa 6. marca 1991, pričom dňa 19. 4. 1994 mu bol nariadený výkon zvyšku trestu,

- rozsudkom Obvodného súdu Praha 7, sp. zn. 5T/93/93, z 2. februára 1994 uznaný vinným z trestného činu znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Tr. zák. a iné, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov so zaradením do väznice s ostrahou a trest vyhostenia, ohľadne ktorého bolo rozsudkom Okresného súdu v Lučenci, sp. zn. 5T/48/95, z 26. apríla 1995 rozhodnuté, že tento trest vykoná na území Slovenskej republiky, a to vo výmere

4 rokov so zaradením do druhej nápravno výchovnej skupiny, z ktorého bol podmienene prepustený 18. septembra 1995,

- rozsudkom Obvodného súdu Praha 1, sp. zn. 6T/94/96, z 19. decembra 1996 uznaný vinným z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do väznice s ostrahou, ktorý čiastočne vykonal,

- rozsudkom Okresného súdu v Ružomberku, sp. zn. 21734/1999, z 8. januára 2001 uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov so zaradením do druhej nápravno výchovnej skupiny, ktorý vykonal 23. novembra 2002.

Za to bol obžalovanému podľa § 241a ods. 1, s použitím § 42 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 a ½ (osem a pol roka), na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. zaradený do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 76 ods. 2 a § 78 ods. 1 zák. č. 300/2005 Z.z. v znení účinnom od 1. januára 2006 bol obžalovanému uložený ochranný dohľad na dobu 3 (troch) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie krajský prokurátor, čo do výroku o vine a treste a obžalovaný N. M..

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam rozsudku nemá výhrady. Prvostupňový súd vykonal všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto vyhodnotil v súlade so zákonom a dospel k správny m a úplný m skutkový m záverom. Nestotožňuje sa však s postupom krajského súdu, ktorý konanie obžalovaného posúdil ako trestný čin sexuálneho násillia podľa § 241a ods. 1 Tr. zák. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. a v rámci použitia § 88 Tr. zák. vyslovil názor, že prísnejší postih obžalovaného aj podľa § 43 ods. 1 Tr. zák. by bol v rozpore s materiálnym chápaním posudzovaného trestného činu, s ohľadom na skutočnosť, že poškodená neutrpela žiadne zranenie a prežitá udalosť na nej nezanechala žiadne následky. Vytýka súdu prvého stupňa, že okolnosť opakovaného páchania závažných

trestných činov vo vzťahu k § 43 ods. 1 Tr. zák. vyhodnotil negatívne, teda že nie je taká závažná, aby podstatne zvyšovala stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť a vo vzťahu k § 41 ods. 1 Tr. zák. pozitívne, teda že je tak závažná, že podstatne zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť. Takýto postup krajského súdu považuje za rozporný. Súd mal správne konanie obžalovaného N. M. právne posúdiť aj podľa § 43 ods. 1 Tr. zák. a v nadväznosti na to obžalovanému uložiť trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, resp. trest odňatia slobody nie nižší ako 20 rokov, pri zistení okolností hodných osobitného zreteľa. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. por. zrušil a na základe § 259 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol.

Obžalovaný N. M. si odvolanie podrobne odôvodnil sám (č.l. 1071-1076, 1077 – 1079) v tom smere, že žalovaný trestný čin nespáchal. Odvolanie odôvodnil aj prostredníctvom obhajcu. Uviedol, že vychádzajúc zo záverov vykonaného dokazovania v priebehu celého konania nemožno zhliadnuť také skutočnosti, ktoré by jednoznačne preukazovali vinu obžalovaného. Výpovedná hodnota dôkazov svedčiacich v neprospech obžalovaného je nízka a nedosahuje stupeň úrovne, na základe ktorej možno jednoznačne tvrdiť, že skutok obžalovaný spáchal. V rámci obhajoby obžalovaného súd nevykonal dôkazy - konfrontáciu so svedkom Z. S., výsluch svedka V. T.. Vychádzal len z tvrdenia poškodenej a svedeckých výpovedí, ktoré sú však len nepriamymi dôkazmi. Po analýze vykonaného dokazovania v ďalšej časti dôvodov odvolania obhajoba navrhla, aby odvolací súd rozhodol v súlade s použitím zásady „in dubio pro reo“ a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd v Banskej Bystrici predložil 25. februára 2008 spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o podaných odvolaniach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pátral po pobyte obžalovaného, tento sa zdržiaval v zahraničí.

Po zistení, že obžalovaný N. M. sa nachádza vo väzbe, na základe Európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného 6. októbra 2008, 0 Tp 85/2008, Okresným súdom v Lučenci, určil vo veci termín verejného zasadnutia na deň 29. júla 2009.

Obžalovaný bol na trestné stíhanie vydaný z Rakúska pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. a pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Na obžalovaného bol vydaný, v rámci konania o rozšírenie vydania, ďalší Európsky zatýkací rozkaz, a to Okresným súdom v Lučenci zo 4. mája 2009, sp. zn. 0 Tp 27/2009, pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák.

Najvyšší súd Slovenskej republiky 15. februára 2010 požiadal vydávajúci štát Republiku Rakúsko, s ohľadom na zásadu špeciality, zakotvenú v § 12 ods. 1 zák. č. 403/2004 Z.z. z 24. júna 2004 (teraz ustanovenie § 31 ods. 1 zákona o Európskom zatýkacom rozkaze č. 154/2010 z 9. marca 2010) o dodatočný súhlas s trestným stíhaním obžalovaného N. M. za trestný čin v posudzovanom prípade.

Príslušný Krajský súd pre veci trestné vo Viedni, Republika Rakúsko doposiaľ o dodatočnom súhlase s trestným stíhaním nerozhodol.

Z pripojeného spisu Okresného súdu v Lučenci, ktorý si Najvyšší súd Slovenskej republiky vyžiadal, bolo zistené, že obžalovaný M. bol rozsudkom Okresného súdu v Lučenci z 24. júna 2010, sp. zn. 3T 153/2009, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. októbra 2010, sp. zn. 3To 195/201,0 uznaný za vinného zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. a bol mu podľa § 199 ods. 2, s použitím § 41 Tr. zák., § 47 ods. 2 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný N. M. trest nastúpil 13. októbra 2010 a v súčasnej dobe ho vykonáva v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava.

Podľa § 257 písm. b/ Tr. por. odvolací súd napadnutý rozsudok zruší a trestné stíhanie zastaví, ak zistí, že je tu niektorá z okolností, ktoré by odôvodňovali zastavenie trestného stíhania súdom prvého stupňa (§ 223 ods. 1, ods. 2).

Podľa § 223 ods. 2 Tr. por. súd môže zastaviť trestné stíhanie aj vtedy, ak zistí za hlavného pojednávania, že je tu niektorý z dôvodov uvedených v ustanovení § 172 ods. 2, alebo ods. 3 Tr. por.

Podľa § 172 ods. 2 písm. a/ Tr. por. vyšetrovateľ a v skrátanom vyšetrowaní prokurátor, môže zastaviť trestné stíhanie, ak je trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený, alebo ktorý ho podľa očakávania postihne.

S poukazom na ustanovenie § 263 ods. 1 písm. a/ Tr. por. odvolací súd vo veci rozhodol na neverejnom zasadnutí, pretože urobil rozhodnutie podľa § 257 Tr. por.

Na základe ustanovenia § 564 ods. 4 zák. č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok odvolací súd konanie o opravných prostriedkoch vykonal podľa predpisov účinných do 31. decembra 2005, nakoľko vo veci bola obžaloba podaná na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni 23. decembra 2005, teda pred dňom nadobudnutia účinnosti teraz platných predpisov a krajský súd konanie vykonal podľa predpisov účinných do 31. decembra 2005.

Obžalovaný N. M., v súčasnej dobe vykonáva dvadsať ročný nepodmienečný trest odňatia slobody. V posudzovanej veci sa skutku, ktorý mu obžaloba kladie za vinu mal dopustiť v roku 2005, teda pred 5 a pol rokom, vydávajúcí štát Rakúsko doposiaľ nedal dodatočný súhlas s trestným stíhaním vydaného obžalovaného M., pre žalovaný skutok, poškodená podľa súdom správne ustáleného skutkového stavu neutrpela žiadne zranenie a prežitá udalosť na nej nezanechala žiadne následky. V prípade získaného dodatočného súhlasu, by u obžalovaného v prípade uznania viny, prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu odňatia slobody vo vzťahu k odsudzujúcemu rozsudku Okresného súdu v Lučenci z 24. júna 2010, sp. zn. 3T 153/2009, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. októbra 2010, sp. zn. 3To 195/2010. Vzhľadom na už právoplatne uložený dvadsať ročný nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý obžalovaný vykonáva a okolnosti uvedené vyššie, by trest, ktorý by mu mohol byť uložený v tomto konaní je bez významu popri treste, ktorý mu už bol uložený a ktorý vykonáva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na tieto dôvody, aj s ohľadom na absenciu dodatočného súhlasu vydávajúceho štátu s trestným stíhaním žalovaného skutku rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 15. decembra 2010

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Jana Serbová

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová